

[Julin.]

hvoraf Følgen kan blive, at en saadan Haandværker eller erhvervsdrivende gennem sit Tilbud ikke blot kan ruinere sig selv, men faktisk ogsaa kan tvinge sine Kolleger ind i en økonomisk usund Konkurrence. Her kan Sammenslutning blive en Hjælp gennem Oplysning og Samarbejde, men der maa ikke øves Pres paa eller Boykotning overfor den Mand, der ikke ønsker en saadan Hjælp. Paa samme Maade er Organisationen en Hjælp for Arbejderne, idet der vil være mange Arbejdere, som enkeltvis af en tilfældig hensynsløs Arbejdsgiver presses ned til en uretfærdig Løn. Ganske paa samme Maade som Landbrugerne nu gennem deres Sammenslutninger og Andelsforeninger hjælper hinanden til nogenlunde ensartet Udbytte af deres Arbejde, kan Organisationen ogsaa hjælpe Arbejderne, men — og det vil jeg gerne sige meget stærkt og afgrænset — Organisationen maa under alle Forhold være frivillig, og der maa ikke øves nogen Art af Tvang, hverken overfor udenforstaaende eller overfor et Medlem, som ønsker at udtræde af Organisationen. Saaledes har Kristeligt dansk Fællesforbund altid praktiseret Organisationen. Og kunde det naas gennem Loven om Arbejdsfrihed og Erhvervsfrihed for alle Landets Borgere, vilde det sikkert betyde meget mere, end nogen, i alt Fald af Modstanderne, tænker, og maaske mere, end vi, der gerne vil have dette Lovforslag gennemført, har fuld Indsigt i og Klarhed over.

Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for Forslaget, saaledes som det nu er blevet ændret i Udvalget.

Fibiger: Der er vist ingen Tvivl om, at Grunden til dette Lovforslags Fremkomst for 3 Aar siden netop er det, der passerede i Kolindsund, i Esbjerg og andre Steder ved Forholdet overfor Kristeligt dansk Fællesforbund. Da syntes man fra forskellige Sider i vort Land, at det var uheldigt, at man fra visse Sider vilde prøve paa ved Boykotning og den Slags Ting i det hele at holde andre Medborgere ude fra deres Erhverv og fra at gøre deres Arbejde, som de fandt det rigtigt. Der blev talt meget om det Spørgsmaal, og der er maaske ikke nogen Dom; som der er blevet ventet paa med saa stor Spænding som først Landsretsdommen og derpaa Højesteretsdommen. Der kom ved Landsretsdommen en Utryghed ind i store Dele af Befolkningen, idet man havde haft den Opfattelse,

at vor Lovgivning var saadan, at der kunde ydes Beskyttelse, naar sligt blev forsøgt. Efter at Højesteretsdommen var kommet, kunde man sige, at det viste sig, at den Ret, der er her i Landet, sagde, at noget saadant var utilbørligt, og for saa vidt kunde man have slaaet sig til Ro og erklæret sig tilfreds. Jeg tror dog, at det er vigtigt, at man i Lovsform faar det fastslaaet saaledes, at man ved, hvad man ønsker at komme til Livs, og hvad man ønsker opretholdt. Jeg kan ikke forstaa, at der er nogen her i Landet eller nogen i denne Sal, der kan ønske, at utilbørlig Boykotning og sligt skal kunne finde Sted. Og som Lovforslaget nu er formet, kan jeg ikke forstaa, at der kan være et eneste Medlem, der ikke kan give sin Tilslutning til at føre det igennem. Jeg kan ikke tænke mig, at der er det Medlem, der kunde ønske Utilbørligheder opretholdt, enten de kommer fra den ene eller fra den anden Side.

Men i det hele forekommer det mig, at denne Debat egentlig maa siges at være overflødig. Naar vi ikke kan komme videre, end at vi kun kan faa vedtaget Lovforslaget ved anden Behandling; inden Rigsdagen sendes hjem, kunde vi egentlig lige saa godt have sparet det. Hele dette lange Aftenmøde, som man ofrer herpaa, synes jeg kunde have været sparet. Man kunde for saa vidt sige, at jeg kunde have ladet være med at tage Ordet og dermed forlænge Debatten. (*Afbrydelse: Hør!*) Jeg hører, at der er ærede Medlemmer, der er enige i denne Betragtning, og jeg skulde i og for sig heller ikke have taget Ordet, hvis der ikke var et Spørgsmaal, som jeg gerne vilde rejse, da der nu er Anledning til det, nemlig angaaende Kristeligt dansk Fællesforbund, et Spørgsmaal, som jeg rejste her i Salen i 1922.

Vi havde da Arbejdsløshedsloven til Behandling; der skulde ske Forandringer i den. Der eksisterede det Forhold, at en saadan Sammenslutning ikke kunde faa Del i den Stats- og Kommuneunderstøttelse, som de andre Arbejdsløsheds-kasser kunde faa. Derfor ønskede jeg, at der skulde foretages en Ændring i Loven, saaledes at dette kunde blive praktiseret. Det blev ikke til noget, idet man fra Indenrigsministerens Side mente, at saaledes som Loven var, kunde det godt ske. Men det blev ikke til mere, Kristeligt dansk Fællesforbund fik ikke sin Arbejdsløsheds-kasse anerkendt. Da vi havde Loven til Behandling i 1927, blev der fra vor Side gjort opmærksom paa det; og der blev indsat en Ændring, som var tiltraadt af Ministeren, hvorefter der ikke